

Bjarke Schjødt Larsen

SKJØLD

DEN FØRSTE KAMP

Illustreret af Kristian Eskild Jensen

MIT NAVN ER SIMON

Hvis nogen for tre måneder siden havde fortalt mig, at jeg ville blive en superhelt, ville jeg bare have grinet af dem. Men så tog jeg på skoleudflugt en helt almindelig torsdag ...

Dette er historien om, hvordan jeg blev til superhelten SKJOLD.

UNDER ANGREB

”Så du siger, at der er en superhelt i Danmark?” siger jeg vantro til Emine.

”Ja, det siger jeg, Simon,” vrænger hun og rækker mig sin mobil. ”To endda. Se her.”

Hun viser mig en YouTube-video fra noget, der hedder ”Joakims Superheltenyt”. Den består af en masse mobilbilleder af virkelig dårlig kvalitet. Der er en pige med en slags slangeparyk og en fyr i hvid kappe.

”Er det sådan noget cosplay-halløj?” spørger jeg. Emine går vildt meget op i den slags.

”Nej, det er sgu da ...” begynder hun, men bliver afbrudt, da vores lærer, som står oppe forrest i bussen, banker på en mikrofon.

”Hvis jeg lige kan få alles opmærksomhed. Nu er vi snart ved Kronborg Slot, hvor vi skal på en tur rundt for at ...”

Der går et suk gennem bussen. Vi er på skoleudflugt med to lidt for ambitiøse lærere. Og de mener, at hele Danmarks kulturhistorie skal reduceres til et virkelig kedeligt besøg på et slot nord for København.

Læreren taler videre, og få minutter efter stopper bussen på en parkeringsplads.

”Hey, prøv at se!” råber Peter til alle. Hans stemme er faretruende tæt på mig. ”Simon vil lege superhelt!”

Han river Emine mobil ud af hånden på mig og løfter den op, så alle kan se den.

”Det er ikke ...” mumler jeg og forsøger at få fat i den igen.

”Hvad er det ikke?” griner han og vifter med mobilen. ”Er det ikke din mobil? Lyserødt glimmer er da lige noget for ...”

Jeg når ikke at svare, før Emine har møvet sig forbi mig på mellemgangen og fået et ben ind mellem Peters. Hun vælter ham bagover, så han taber mobilen og falder ind i de andre, der står omkring ham.

Mobilen flyver gennem luften, og hun griber den hurtigt. ”Det er min lyserøde mobil, selvom den passer ret godt til dig.” Hun smiler triumferende og går baglæns ned ad mellemgangen i retning mod dørene, mens hun skubber let til mig for at få mig med.

Peter siger ikke noget. Det er der ingen, der gør. Jeg ved ikke, hvad det er med Emine, men hun kan altid få folk til at holde kæft. Det sker bare. En egenskab, som hun mange gange har brugt til at redde min røv.

”Holder du øje med trappen?” hvisker hun til mig, mens vi går baglæns. ”Så vi ikke ...”

Jeg skæver tilbage og når lige at se det første trin – så ligger vi på asfalten.

Alle griner igen.

”Undskyld,” siger jeg stille, mens vi kommer på benene.

”Fuck det,” svarer hun, mens vi går væk fra bussen. Det tager hende et øjeblik at glemme faldet, og så fortsætter hun, hvor vi slap: ”Men seriøst, Simon. Superhelte. De findes!”

Jeg ruller med øjnene. ”Lad os nu se, ikke? Jeg tror stadig, det bare er en reklame for et eller ...”

Endnu en afbrydelse. Denne gang er det en sirene.

Vi kigger alle rundt omkring os for at se, hvor lyden kommer fra. Planen var at se på kedelige malerier og statuer, og jeg tror, vi alle havde håbet på lidt mere action, men ikke det her ...

Et stykke væk svinger tre pansrede varevogne ind foran slottet. Bilernes sider er dækket af et rødt logo. Og det er ikke politiets logo. Alvoren er ikke til at tage fejl af.

”Forhold jer i ro, og bliv sammen,” råber vores lærer og begynder at tælle os.

”Hvad tror du, det er?” spørger jeg Emine.

Hun trækker på skuldrene. ”Sikkert bare en løs forbindelse eller en øvelse. Det er et museum. Hvad er det vildeste, der kan ske ...”

Så ser vi dem. To vagter i skudsikre veste og hjelme

løber hen mod os. ”I bliver nødt til at følge med os ind på slottet,” råber de.

”Jeg tror ikke, det er en øvelse,” siger jeg. Det kribler ned ad min ryg, da vi bliver ført ind over vindebroen.

”Hvad sker der?”

”Hvis I lige følger med her!” Vagterne fortsætter med at dirigere os videre, men jeg hører ikke, hvad de siger.

PYRE

Hele klassen bliver vist ind i en stor sal med malerier på væggene. De to vagter ser først på os og så på vores lærer.

”Ingen af jer forlader det her rum, før vi siger til,” siger de alvorligt. ”Og vær stille! Vi ved ikke, hvad vi er oppe imod, eller hvad de vil ...”

De lyder, som om de har styr på det. Men det skal de vel også. Alle vi andre er ved at dø af skræk. Så låser den ene vagt døren, og vi er spærret inde.

Han havde ikke behøvet at bede os om at være stille. Ingen siger en lyd, der lyder kun nogle frygtsomme hulk og snøft.

Mens vagterne går rundt og lukker dørene omkring os, ser vores lærer på os.

”Det er sikkert bare en misforståelse ...” siger han. En af vagterne tysser på ham.

Han lyver, det er tydeligt for enhver. Men på den anden side: Hvordan fortæller man også lige en skoleklasse, at man faktisk ikke ved, hvad der foregår, og at situationen er farlig?

Flere fra klassen har fundet deres mobiler frem. ”Er det terrorisme?” er der en, der spørger.

”Vi ved det ikke,” gentager læreren.

”København er lige blevet smadret i et bandeopgør,” siger en anden. ”Hvad sker der?”

”Ham spøgelseshelten har vist sig i byen,” siger Emine og ser på mig. ”Ham, der kan gå gennem vægge og sådan.”

”Vi kunne godt bruge en helt lige nu,” mumler jeg og forsøger ikke at gå i panik.

”Hvis vi nu alle sammen lægger mobilerne væk,” siger Cille så. Hun står sammen med Peter og ser alvorligt rundt på os alle. ”Vi bliver bare mere bange, når vi googler. Vagterne mener jo, vi er i sikkerhe...”

Hun bliver afbrudt af lyden fra et gevær uden for døren.

Så hører vi nogen tale. Emine skal lige til at liste hen og lytte gennem døren, da et par sorte støvler skyder gennem en af væggene, som om den var den rene luft.

”De kan gå gennem vægge?” gisper jeg.

Manden stopper op og ser på os. Han er klædt i en sort

militærdragt og har en gasmaske på hovedet. ”Ingen rører sig!” råber han, og vi fryser nærmest fast til stedet.

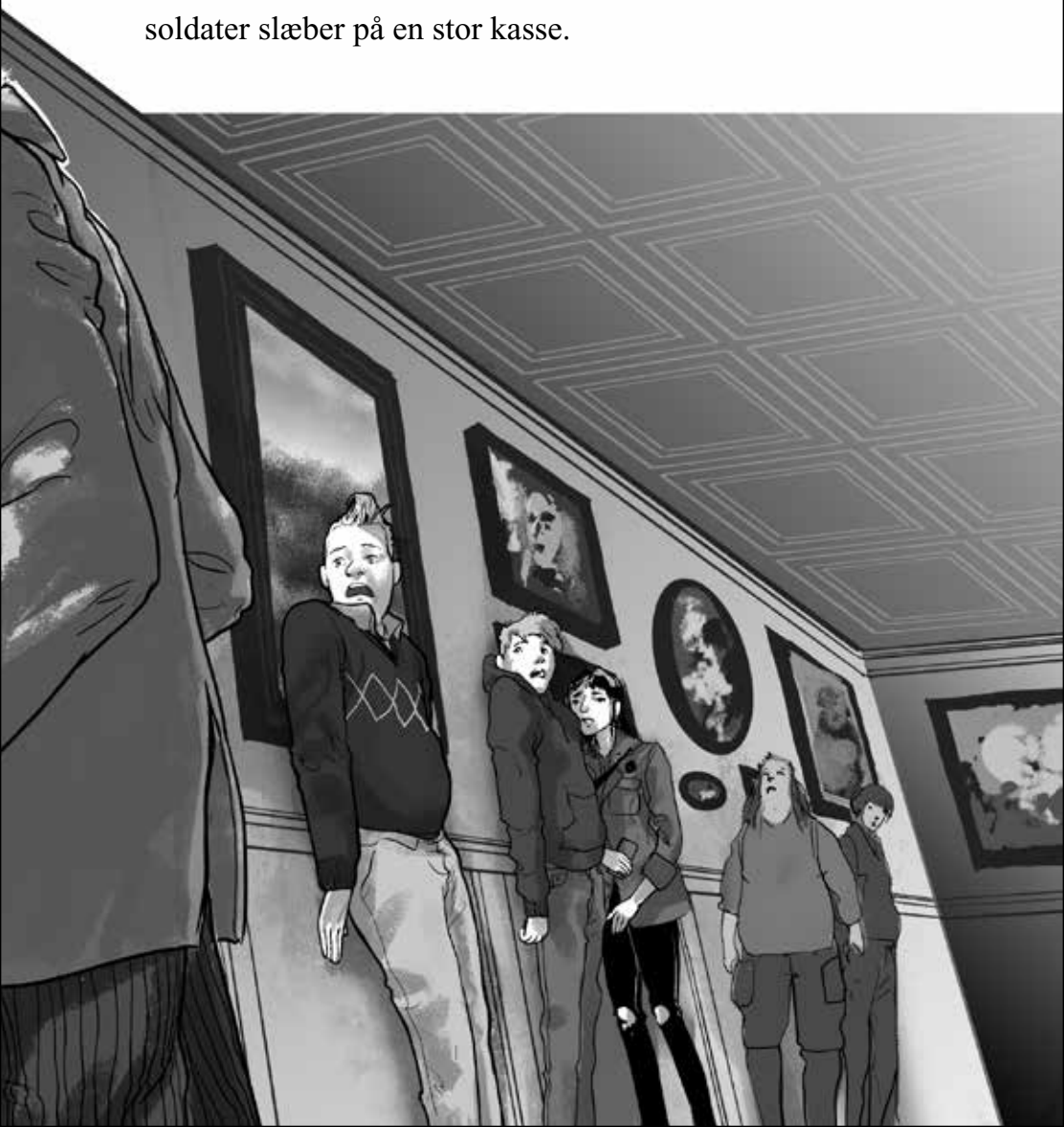
Panikken dunker i mig. Hvad er det, der sker?

Så vender manden sig mod døren og drejer nøglen om. Kort efter vælter flere sortklædte soldater ind i rummet.

Emines hånd rammer min, og jeg spjætter.

”Undskyld,” hvisker hun, mens hun holder blikket rettet mod hæren, der er trængt ind til os. De mange soldater slæber på en stor kasse.

Den maskerede mand vender sig igen mod os, og vi træder alle et skridt baglæns. ”Jeg beklager ulejligheden,” siger han brysk. ”Til gengæld kan jeg trøste jer med, at I i dag vil opleve begyndelsen på en ny æra.”

Bag ham åbner nogle af soldaterne den store kasse og afslører et enormt, sovende bæst, som er spændt fast til et stålbord. Det ligner næsten et menneske, men det har ulvehoved, og kroppen er dækket af grå pels og knogler, der stikker ud som pigge på albuerne og skuldrene.

”Det her er Fenris. Et specialfremstillet væsen, der er skabt til at dræbe den sidste person, der kan stoppe vores indtog.”

”Hvem er I?” udbryder Emine, og jeg giver hende en albue i siden.

Manden i militærdragten griner bag sin maske. ”Jeg er general Grier, og vi er PYRE. Danmarks fremtid.” Så vender han sig om mod sine mænd. ”Væk bæstet!”

De trykker på nogle knapper og drejer på et hjul på siden af bordet. Nogle lamper på bordet tænder.

Så åbner ulvemanden øjnene. Vi skrider allesammen.

”Som sagt,” fortsætter generalen. ”Forhold jer i ro. Alt det her er snart ovre, og I kan vende tilbage til hverdagen igen.”

Mens Fenris river sig løs af sine lænker, vender alle sig om og løber, alt hvad de kan, væk fra bæstet. Kun jeg står skrækslagen tilbage, ude af stand til at røre mig.

Emine griber mit håndled og trækker mig med. ”Kom, vi må væk herfra!”

Jeg når ikke at sige noget, men følger bare med.

